

PROCES VERBAL

din data de 2 septembrie 2021

**privind soluționarea contestațiilor formulate la testul grilă din cadrul probei scrise
a examenului de Licență din data de 1 septembrie 2021**

Au fost depuse contestații cu privire la următoarele întrebări:

- întrebarea nr. 1 G1, 5 G2, 6 G3, 10 G4 (1 contestație)
- întrebarea nr. 51 G1, 55 G2, 51 G3, 53 G4 (1 contestație)
- întrebarea nr. 81 G1, 79 G2, 77 G3, 71 G4 (1 contestație)
- întrebarea nr. 82 G1, 81 G2, 72 G3, 79 G4 (1 contestație)

Analizând contestațiile depuse, Comisia a constatat și hotărât următoarele:

➤ **Cu referire la întrebarea nr. 1 G1, 5 G2, 6 G3, 10 G4 (1 contestație)**

Contestatorul a indicat faptul că a considerat varianta B) a grilei drept variantă incompletă, pe motiv că textul menționat nu ar include condiția admisibilității acțiunii, condiție de care depinde întreruperea cursului prescripției extinctive ca urmare a introducerii cererii de chemare în judecată în condițiile date, respectiv în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a cererii inițiale anulate.

Apeciem ca această critică nu poate fi reținută, dat fiind faptul că ipoteza vizată în speță face trimitere la teza I a alin.(2) al art. 2539 C.civ., care are caracter de regulă generală. Cât timp în textul grilei nu s-a făcut referire la soluția adoptată în cadrul celei de-a doua cereri de chemare în judecată, în sensul că a fost admisă sau respinsă, nu este relevant cazul de excepție.

De altfel, din chiar alcătuirea textului legal de referință, aceste condiții cumulative sunt prevăzute în alineate distincte. Astfel, în alin. (3), legiuitorul menționează condiția ca hotărârea judecătorească să nu își fi pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită; acest fapt nu face însă ca textul din alin. (2) să poată fi socotit incomplet, în condițiile în care nu se referă la condiția executorialității.

Urmând aceeași construcție logică, nici textul grilei nu trebuia să facă referire la toate condițiile speciale ale efectului întreruptiv al introducerii cererii de chemare în judecată pentru a fi considerat corect, cât timp se limitează a descrie ipoteza generală. A admite contrariul ar duce la o concluzie greșită și sub aspectul construcției frazei, aspect ce este de natură a demonstra că ipoteza de la care a pornit contestatorul este falsă.

Prin urmare, raportat la cele arătate, **contestația se respinge!**

➤ **Cu referire la întrebarea nr. 51 G1, 55 G2, 51 G3, 53 G4 (1 contestație)**

În primul rând, contestatorul a indicat faptul că a considerat varianta B) a grilei drept variantă corectă, iar nu varianta C) - indicată de barem a fi corectă - dar fără a motiva de ce apreciază că varianta B) ar fi cea corectă. Comisia confirmă valoarea negativă de adevăr a variantei de la litera B), în sensul baremului inițial afișat, din moment ce, potrivit art. 152 alin. 2 C. pen., se dispune că „Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și asupra drepturilor persoanei vătămate”, fără a exista nicio dispoziție legală care să excepteze și măsurile educative neprivative de libertate de la efectul amnistiei (spre diferență de cazul grațierii, act de clemență distinct de amnistie, potrivit art. 160 alin. 2 teza a II-a C. pen.).

În al doilea rând, în contestație se dispută valoarea de adevăr pozitivă a variantei de răspuns de la litera C) a grilei în cauză, făcându-se probabil confuzie între operațiunea de dispunere (stabilire / pronunțare) a pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi, operațiunea (distinctă) de aplicare a acesteia și operațiunea (de asemenea, distinctă) de executare a acesteia. Astfel, aprecierile potrivit cărora această pedeapsă are, de regulă, un caracter facultativ, iar doar în mod excepțional un caracter obligatoriu, deși corecte pe fond, nu sunt relevante în context, tocmai pentru că ele vizează operațiunea primară de dispunere / pronunțare a acestei sancțiuni penale. Operațiunea de aplicare a unei pedepse este subsecventă celei de dispunere / pronunțare a acesteia și poate fi pusă în discuție numai în măsura în care instanța a dispus / stabilit (anterior) respectiva sancțiune (nu se poate aplica o pedeapsă care nu a fost stabilită de instanță).

Prin urmare, referirea din varianta contestată, la pedeapsa complementară în cauză, care „se aplică întotdeauna” nu trebuia interpretată în sensul că ori de câte ori instanța pronunță o hotărâre de condamnare trebuie să dispună și această pedeapsă complementară. Varianta trebuia înțeleasă în sensul că, ori de câte ori instanța pronunță o hotărâre de condamnare *prin care a dispus / stabilit și această pedeapsă complementară*, respectiva sancțiune va fi aplicată (fără excepții) la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, iar *nu la o altă dată*. Or, această afirmație (astfel înțeleasă, în mod corespunzător) este corectă, în contextul în care nu trebuie a se confunda nici momentul aplicării unei pedepse cu acela al executării ei. Astfel, orice pedeapsă - din cele stabilite / dispuse de instanță -

se aplică (fără excepții) la momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, iar nu la vreo dată ulterioară, la care poate eventual să înceapă executarea efectivă a respectivei sancțiuni penale.

Prin urmare, raportat la cele arătate, **contestația se respinge!**

➤ **Cu referire la întrebarea nr. 81 G1, 79 G2, 77 G3, 71 G4 (1 contestație)**

Comisia apreciază că se impune respingerea contestației, ținând cont de faptul că varianta de răspuns de la litera A) ar fi fost corectă în ipoteza în care avea un conținut identic cu acela din norma de incriminare prevăzută de art. 253 alin. 3 C. pen., unde se face vorbire despre „bunuri care fac parte din patrimoniul cultural”, într-adevăr, fără vreo distincție în ceea ce privește natura patrimoniului cultural: mobil sau imobil. Or, adăugarea referirii exprese la caracterul *mobil* al patrimoniului, în varianta de răspuns de la litera A), face ca aceasta să nu concorde punctual cu voința exprimată de legiuitorul penal în dispoziția legală avută aici în vedere, care include și patrimoniul cultural imobil, la care varianta de răspuns analizată nu face, însă, referire explicită (ceea ce sugerează excluderea bunurilor din această sferă).

În ceea ce privește argumentul suplimentar invocat în contestație, referitor la dispozițiile cuprinse în Legea nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, Comisia reține că prevederile acestui act normativ nu au făcut parte din tematica de avut în vedere pentru pregătirea examenului de licență, situație în care argumentul nu poate fi primit.

Prin urmare, **contestația se respinge!**

➤ **Cu referire la întrebarea nr. 82 G1, 81 G2, 72 G3, 79 G4 (1 contestație)**

Analizând contestația formulată, grila și variantele de răspuns, baremul - care indică varianta B) drept variantă de răspuns corectă - precum și dispoziția legală relevantă (în contextul grilei) și bibliografia de referință, comisia constată că se poate considera că și varianta C) a grilei în cauză, așa cum este aceasta formulată, prezintă o valoare de adevăr pozitivă.

Prin urmare, **contestația se admite!**

*

Față de motivele arătate mai sus, comisia hotărăște:

- se **admite** contestația formulată la întrebarea nr. **82 G1 / 81 G2 / 72 G3 / 79 G4**.

Pe cale de consecință, această întrebare va fi anulată și toți candidații vor primi punctajul corespunzător.

- se **resping** toate celelalte contestații formulate, ca neîntemeiate.

Iași,

2.09.2021

COMISIA DE ANALIZĂ ȘI SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

Președinte:

(Prodecan) Lect. univ. dr. Mihai Dunea

Membri:

Lect. univ. dr. Cristina Gavrilescu

Asist. univ. dr. Anda Crișu - Ciocîntă

Asist. univ. dr. Codrin Codrea

